

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) Z. Z., b) nezl. N. Z.**, zast. JUDr. Věrou Magulovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Vachova 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobců podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2004, č. j. 55 Az 762/2003 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 28. 7. 2003 u Krajského soudu v Brně se žalobkyně ad. a) a nezl. žalobce ad. b), zastoupen svou matkou jako zákonnou zástupkyní, domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2003, č. j. OAM-2317/VL-14-P08-2000, jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaného jim nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Rozsudkem ze dne 31. 8. 2004, č. j. 55 Az 762/2003 – 37, Krajský soud v Brně žalobu zamítl a současně vyslovil, že účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Kasační stížností podanou u Krajského soudu v Brně osobně dne 29. 11. 2004 se žalobci domáhali zrušení shora označeného rozsudku a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností žalobců (dále jen stěžovatelů) nemohl zabývat věcně, neboť byla podána opožděně.

Ze spisu vyplývá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, ve kterém byla stěžovatelka Z. Z. řádně poučena o možnosti podat do dvou týdnů od jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím soudu podepsaného, byl z důvodu, že jmenovaná nebyla v době doručování písemnosti na jí uvedené adrese zastižena, uložena dne 15. 10. 2004 u držitele poštovní licence s výzvou, že si má písemnost v úložní lhůtě vyzvednout nejpozději do 1. 11. 2004. Druhá výzva pošty byla v místě bydliště zástupkyně stěžovatelky učiněna dne 26. 10. 2004. Zástupkyně stěžovatelky si však rozsudek nevyzvedla a písemnost byla vrácena Krajskému soudu v Brně dne 3. 11. 2004.

Při doručování písemností, v souladu s § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), platí, že si má adresát písemnost určenou do vlastních rukou (jíž je nepochybně rozsudek soudu) do deseti dnů od uložení vyzvednout a nevyzvedne-li si zásilku do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. V souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty, podle ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s., nejbližší následující pracovní den.

Protože napadený rozsudek byl na poště uložen dne 15. 10. 2004, byl posledním dnem úložní lhůty v souladu s ustanovením § 46 odst. 4 o. s. ř. desátý den od uložení, tj. pondělí dne 25. 10. 2004. Tímto dnem počala stěžovatelce běžet dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti. Ta skončila v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. v pondělí dne 8. 11. 2004. Tento den se svým označením – pondělí – shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, tj. pondělí 25. 10. 2004. Nejpozději dne 8. 11. 2004 mohla tedy stěžovatelka podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla u Krajského soudu v Brně podána osobně až dne 29. 11. 2004, nezbyvá než konstatovat, že lhůta pro podání předmětné kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud ji jako takovou musel podle § 46 odst. 1 písm. b) a § 120 s. ř. s. odmítnout. Na této situaci nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že stěžovatelka se dne 18. 11. 2004 dostavila do kanceláře Krajského soudu v Brně, kde jí byl vydán z nedoručené obálky na č. l. 25 napadený rozsudek. Platí totiž i v takovém případě výše již popsaná fikce doručení, z níž je třeba při posuzování otázky včasnosti kasační stížnosti vycházet.

Stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za situace, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již zabývat nemohl a také se jím nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. 2. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu